

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φο. Χρ. 10

Τιμή Φυλλίου
5 λεπτά 5

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ
— ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Α' | ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 23 Απριλίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου άριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 27

ΣΤΟΝ ΓΟΛΓΟΘΑ

... Χτύπετε σταυρό στο Γολγοθά, έλάτε, έλάτε! Ενώ σ'αυτή οδηγώ στα πόδια του. Είταν μια Παρασκευή, όπως ξέρετε, που τον έσπρωξαν έξω από μια πόρτα τους και το βαρύτερο τέλος ενός σταυρού του έβαλαν στους ώμους του και τον διέταξαν νάν το φέρει σέναν άφωρο λασπόδρομο έξω από την πόλη και πέγαιναν μαζί του πλ'ιθος κ' έστροβιλιζαν τ'ι σκόνη με τ'α πόδια τους, τόσο που είταν σαν ένα κόκκινο σύγνεφο άπίνου τους. Και τού έδωσαν τ'α μιάτια και τον γήμωσαν, όπως οι γραμματείς του νόμου διέταξαν νά γήμωσεται δημοσία ένας κακοήγος, τόσο που νά μπορεί νά φαίνεται όλο τ'ο κρέας που θά παραδοθεί στα θ'ισανιστήρια. Και τον έγραξαν άπίνου στο σταυρό και τον ξάπλωσαν και τού έμπηξαν σιδερένια καρφιά σε κάθε τεντωμένο χέρι και στα σταυρωμένα πόδια του και χτυπούσαν τ'α καρφιά με ρόπαλα ίσα στο κεφάλι του. Κι' ανασήκωσαν τ'ο σταυρό και τον έβαλαν σε μια τρύπα στη γή, μα δεν ήθελε νά στεριώσει και νά σταθεί και πόν κεννούσαν έδω κέκεϊ κ' έμπηγαν σφίνες και παλούκια γύρω τριγύρω και κ'ίνου που τ'όκωναν κατέβαζαν τούς γύρους των καρφίων τους για νά μη μπορεί νάν τούς σταλάξει τ'ο αίμα από τ'α χέρια του στα μιάτια τους.

Κ' εκείνος από ζήλια έδλεπε κίτου τούς στρατιώτες που έπαιζαν τ'ο ζάρι για τον τρυπιμένο μανδύα του, κι' όλο εκείνο τ'ο πλ'ιθος που ούραλιάζε και που εκείνος για χάρη του ήπέφερε, για τ'η σωτηρία του επέθινε. Και σ'όλο εκείνο τ'ο σιφφετό δεν είταν ούτε ένα σπλιχνικό μιάτι. Κ' εκείνοι κίτου τον ξανακοίταζαν, που έπασχε και κρέμουνταν άτ'νος, και κοίταζαν τ'η σανίδα άπίνου στο κεφάλι του που έστεκόταν με γρήμματα: 'Ο βασιλεύς των Ιουδαίων και των άνωμπαιζαν και τού φώναζαν: «Ε, σ'ι, που γκρεμίζεις τ'ο ναό και σε τρεις ήμέρες τον ξαναφκίνεις, σ'ώσον σεαυτόν είσαι υίός του Θεού, κατέβα λοιπόν από τ'ο σταυρό».

Και τότε ό μονογενής υιός του Θεού καταθίμωσε κ' είδε, π'ως ό σιφφετός εκείνος που

επλήρωσε τ'η γή, δεν άξιζε νά σωθεί, και άπέσπασε τ'α πόδια από τ'α κεφάλια των καρφίων κέπέταξε τ'α καρφιά των χειρών μενα σφίξιμο των χειρών του, τόσο που οι βραχιόνες του σταυρού ετανύστικαν σαν τ'όξο. Και πετίχτηκε κάπου στη γή κι' ήρπαξε τ'ο μαντύα του μ' όρημ που τ'α ζάρια κατακλίσαν στο γκρεμό του Γολγοθά και τον πέταξε γύρω του με τ'ο θυμό ενός βασιλιά κι' άνέβηκε στα ούρνια. Κι' ό σταυρός άπόμεινε άδειος και τ'ο μέγα έργο του έξιλαισμού δεν έπιτελέστηκε. Δεν ήπάρχει κανένας μεσίτης μεταξύ μας και του Θεού. Δεν έσταυρώθηκε για μ'ας κανένας Χριστός. Δεν έσταυρώθηκε για μ'ας κανένας Χριστός, Για μ'ας δεν έσταυρώθηκε κανένας Χριστός!...

ΓΕΝΣ-ΠΕΤΕΡ-ΓΙΑΚΟΥΒΝ

Η ΣΑΝΙΔΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

ΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΜ ΜΑΣ

Η ΣΑΝΙΔΟΜΑΧΟΣ

ΚΑΠΟΙΟ συμπέρασμα πρέπει νά βγ'η από όσα έως τώρα έγράψαμε. Κάποιο συμπέρασμα έστω και με τ'α τσιγγέλια, άν και τ'η σειρά των άρθρων αυτών τίποτε άλλο δεν ήτο, παρά ένα μεγάλο συμπέρασμα, από τ'ην άρχή έως στο τέλος, ότι ή 'Ελλάς επί του παρόντος σ'ανιδοκρατείται, με πολλές παραπολλές έλπίδας, χειροτέρου μέλλοντος.

Τ'ο τρίγωνον τ'ης σ'ανίδας άποτελείται, όπως τ'ο άπεδείξαμεν, από τρεις ίσας πλευράς, από τ'ην Κυβερνητικήν δηλ. Δημοκρατίαν, τ'ην Βουλευτικήν και τ'ην Δημοσιογραφικήν. Θρόνος δε και Λαός εύρίσκονται περιτειγισμένοι έντός του τριγώνου, κατέχουν τ'ο έμβραδόν του, χωρίς νά καταβάλλουν τ'ην παραμικράν προσπάθειαν νά διασπάσουν τον ζυγόν, νά καταστρέψουν τ'ο τρίγωνον και νάνακνεύσουν καθάρωτερον άέρα, άπηλλαγμένον από δημοκρατικά μικρόβια.

'Η Βασιλεία ήμπορεί αλλά δεν θέλει ν' αναλάβ'η τον άγωνα αυτόν. 'Ο Λαός θέλει, αλλά δεν ήμπορεί.

Μ'ας χρειάζεται λοιπόν ένας άνθρωπος, ένας 'Ηρακλής, που νά δώση ή τ'ην θέλησιν στην μια

σκιάδα τ'ης Δημοκρατίας, ή τ'ην δύναμη στην άλλη και νά τις λυτρώση από τον ζυγόν.

Και τον άνθρωπον αυτόν ζητούμε όλοι και ό άνθρωπος αυτός δεν βρίσκειται, κι' ίσως άργήση πολύ άκόμα νά βρεθ'.

ΠΡΕΠΕΙ έν τούτοις νά βρεθ' αυτός ό άνθρωπος. Και πρέπει νά βρεθ' από Πάτω. 'Αλλοίμονο στον τόπο άν τον άνθρωπον αυτόν τον δώση ό Λαός, άν μ'ας τον φορτώση ή Βουλή στο σέβερνο μας. 'Αλλοίμονο! 'Όσο δυνατός κι' άν είνε, θά υποχωρήση κι' αυτός, θά λιγώση τ'α γόνατά του πρό τ'ης Συναλλαγής. 'Όση δύναμη κι' άν κρύβ'η μέσα στην ψυχή του—για νά κρατηθ', θάναγκασθ'η νά δώση. Κι' όταν άρχίζει νά δίν'η, όταν άνοίξει μια σ'ορά τ'α χέρια του, βλαστήμα τα. Δουλειά δεν γίνεται.

'Απόδειξις ό δέιμνηστος Τρικούπης. Δυνατός με σιδερένια θέλησι, με χαρακτήρ' από γρανίτη. 'Αλλά τί νά σου κάν'η; Για νά κρατιέται έπρεπε νάχη τ'ην πλειονοψηφίαν, και για νάχη τ'ην πλειονοψηφίαν, έπρεπε νά μη σφαλνάει με κερ'ι ταυτιά στην φωνήν τ'ης Κίρκης Συναλλαγής.

Κι' άκουσε κι' αυτός τ'ο τραγούδι τ'ης τ'ο δολερο κ' έτσι τόση δύναμις, τόση θέλησις και τέτοιος χαρακτήρ' έπήγαν στα χαμένα. Κ' έτσι ή Βουλή έπνιξε μέσα σ'αγκάθια τ'ης ένα σπόρον άγαθόν, από τον όποιον ήμπορούσε νά βλαστήση ή πολιτική μας, συνεπώς κ' ή 'Εθνική μας, αναβίωσις.

'Ισως κι' ό κ. Δηλιγιάννης νάχη όλην τ'ην θέλησιν κι' όλην τ'ην δύναμιν νά έργασθ'η για τ'ο καλόν του τόπου. Δεν τού τ'ο άρνούμεθα καθός δεν τ'ο άρνούμεθα είς κανέναν από τούς κορυφαίους πολιτικούς μας. 'Αλλά κι' αυτός, κατ' ανάγκην, για τ'ην περιφρημη πλειονοψηφίαν, σκιάδος τ'ης Συναλλαγής. Και χάρην αυτ'ης, και δημοκόπος και άρχιδημοκόπος μάάλιστα.

ΥΣΤΕΡΑ από όλ' αυτ'ά λοιπόν, ύστερ' άπ' όλην αυτ'ην τ'ην σύγχυσιν, ήμπορεί νά βγ'η κανένα συμπέρασμα;

Βεβαίωτατα!

Κατά τ'ης Τουρκοκρατουμένης 'Ελλάδος, κατά τ'ης 'Ελλάδος του ραγιαδισμού και του κόψε μου, άγ'ά μου, νάγιάσω! άντετάχθηκε ή Τουρκομάχος

Ἑλλάς. Γιατί λοιπόν καί κατά τῆς Στανδοκρατομένης νά μὴν ἀντιπαθῆ ἡ Στανδομάχος;

Γιατί κατά τῆς Ἑλλάδος τοῦ κομματισμοῦ, τοῦ βασιλοζουκισμοῦ, τοῦ δημοκοπισμοῦ, τοῦ ἀρπαξέ να ρῆς καί κλέψε νῆχης, νά μὴν ἀντιπαθῆ ἡ Ἑλλάς τῆς Ἑργασίας, τῆς Εὐσυνειδησίας, τῆς Δικαιοσύνης καί τῆς Ἀστικῆς;

Ἀρχηγός μᾶς χρειάζεται καί ἀρχηγός μας φυσικός εἶνε ὁ Βασίλευς. Ἄς τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Στανδομάχου Ἑλλάδος, ἡ κτυπητὴ κατακέφαλα τὴν τρικέφαλη δημοκοπία, ἡ ἀπαιτήση τὴν μὲ ἔργα καὶ ὄχι μὲ προεκλογικούς φραφρονισμούς, πισταὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Συντάγματος, καί θά συγκεντρώσῃ ὅλα τὰ γὰρὰ στοιχεῖα παρὰ τὸ πλευρὸν Του.

Κι' εὐτυχῶς ἔμειναν ἀκόμη στὸν τόπον ἀγαθὰ στοιχεῖα, ὅσο καί ἂν ἀγωνίζεσθε νά τὰ ἐξαχρηώσῃ ὅλα ἀπ' ἀγορῆς ἡ Πολιτικῆ.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ἜΡΓΑ ΚΑΙ ἩΜΕΡΑΙ

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΟΥ

Ἦταν τὸς θεοὺς μᾶς Ἀθηναίους ἐκκλησίας, μᾶς τὴν νῆα, μᾶς τὸν ἀγνωστὸν τὸν ἀποπνικτικὸν καί στήν θεοθέθειαν τὴν ἐπαιδευτικὴν καί πῆδαν, ἀνεροπόλωση μίαν ἀρεθὴν νῆαν τῆς δημοκρατίας μας. Ἀνθρώποι ἦσαν ἄλλοι ναοί, ἀλλοί ναοὶ τοῦ Ἰπριτίτου ὄντος κατοικίας, καί τὸν ναὸν αὐτὸν τὸν ἀκοδομησά ἐκεῖ ἀπὸ τοῦς θεοὺς τῆς ἐκκλησίας τὴν στιγμήν ποῦ οἱ καμπάνες ἀπαιθῶς ἐφροντοῦσαν καί οἱ γαλτῶδες ὄφροντο.

Κ' ἐπιπὶ ἐνὶ ναὸν ἀπεριττόν καί κατὰλευκον καί τὸν ἀνάμακα ναὸν τοῦ Ἡερίματος, τῆς Μεταφωθῶσεως ναὸν. Κ' ἐκεῖ μὲν καί, ἐπὶ τοῦς θεοὺς θεοὺς του, τὴν ἀρεθὴν μὲν ἐγκαθίστατο. Ἀίρεσιν ποῦ νά μὴ κέρη οὔτε γρημὴ ἢ ἀπὸ τοῦς τύπου τῆς Ἀνατολῆς; Ὁμοσπῶν Ἑκκλησίας. Αἰρεσὴν ποῦ ἂν ἦτο ἡ Μετροπολίτης μᾶς, ἂν ἦθελεν εἰ Ἰπριτοῦ μᾶς, ἂν ἦθελεν οἱ κλέει ἔχοντες μᾶς. Ἐπὶ οὖν ἦσαν νά τὴν κίνουν φροσκειάμ μας καί τὴν ὁμοσπῶν κατῆρα, ὅπως γίνεσθε σήμερον, νά τὴν ρίξου στήν τάξιν τὸν ἐπιπλάσθων αἰ ἔσεων.

Ἦθελε μὴ Ἐκκλησία, εἶται φτιασμένη, ποῦ ὅταν μπαινόμε μᾶς, νά βλέπουμε μόνον τὸν θεόν.

Τὴ ὅσα τῆς νῆαν ἀπεριττόν ἢ ἐκκλησία ὅλην γρημὴ μὲν ὄ ἕνα ἡμῶδες γλυκῆτατο. Οἱ γυναίκες νῆαν κλεισμένες μᾶς ὄ ἕνα γυναικωνίτη, ὅστε οὔτε νά τῆς βλέπῃς, οὔτε νά τῆς ἀιθῶσῃς. Ἦ λειτουργία νά διεξάγεται γρημολόφως ἀπὸ τῆς γαλτῶδες καί τοῦς ἔρεθ. Ἐπιπρόσθετος νά μὴ ἔχη ἡ ἐκκλησία ἐκείνη καί δῖσκοι νά μὴ περιφέρωνται λόγοι ἀπὸ τοῦ ἀρεθῶν νά μὴν ἐκφρασθῶνται καί φῶρος νά μὴν ἀποφῆται. Εἶσαι κρωῖ ἔνοος; ἢ ἔχεις βῆκα; Νά μὴ σοῦ ἐπιτρέπεται ἡ εἰσοδος. Φταρνίζεσαι; Ἦ εἶμι ἀρεθῶς! Σάλλα μῶνῶσθε ἀνομιζῶν; Ἀπὸ τὸ γρημὴ καί ὄφρο!

Νά εἶνε ἐπὶ χωρισμένῃ ἡ ἐκκλησία αὐτή, ὅστε ἀπὸ τὴν θεὸν ὄσον νά μὴν ἀρεθῶς νά βλέπῃς, οὔτε τοῦς ἔρεθ, οὔτε τοῦς γαλτῶδες. Οἱ καμπάνες νά ροιθαίνωνται κατὰ τὴν λειτουργίαν καί ἀπὸ τὸν ὄφρον τὸν ἀθεῖται νῆανδῶσθε εἰσῶδια λαβάνου ἐκλεκτοῦ ἀνακατεμένου με ἄλλα ἔπερκόσθια ἀἰώματα.

Μόλις ἀρχίξῃ ἡ λειτουργία, νά κλειθῶν οἱ πόρτες τῆς ἐκκλησίας καί νῆανδῶσθε μόνον ὄσον τελεῖσθῃ.

Ἦ ἐκκλησία αὐτὴ θά εἶνε ὁ ἔπῆνεμος τῆς κλυδωνῆ μῆνης γρημὴ λημῆν. Ἦ ἀπὸ τοῦς θεοὺς τῆς τοῦς λειπῶς θά εἰρήσῃ ὁ ἀνθρώπος τὴν λῆθην τὸν ἐρημῶν ὄφρον καί ἰστὸ μυστηριώδες περιβάλλον τῆς θῆ βῆ-η τὸν θεόν του, πῶς ἀναζητήσῃ τοῦ ὄφρον τὸν ἀρεθῶν αἰ τριαμῆται τῆς ζωῆς.

Ἐλάτε νῆανδῶσθε τὸν ναὸν αὐτὸν, ἀδελφοί μας. Ἐλάτε νά κτίσῶμεν τὸ κατῶσθιον αὐτὸ τῆς γρημὴ. Ἐλάτε νά ἰδρῶσθε τὸ θεοσπῶσθιον αὐτὸ τῆς ζωῆς, τὸν ἔπερκόσθιον αὐτὸν Ἡερίματος, τὴν ἀλλοίτην αὐτὴν τοῦ Ἰπριτίτου ὄντος κατοικίας.

Ὅσοι τὴν ἀιθῶσθῃ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὴν ἐλπίσῃ ὄσοι. Καί τὸν ἀναζητήσῃ, ἀλλὰ ὄσον τὸν εἰ ἰσπορῆν.

Τὸν θεὸν δὲν τὸν γρημὴ ὁ Μωσῆ ὄσῃ σήμερον νῆανδῶσθε καί ὄσοι ἀιθῶσθῃ στήν γρημὴ τὴν κενῆτα, ποῦ ἀιθῶσθῃ ἔπῆνε ὄσῃς παγεθῶς πλάνας τῆς ἐκκλησίας ὁ ὄσῃς ἄπὸ τὸς ἦρος τοῦ Ζοῦ.

Σῆς τὸ λέγω, ἀδελφοί μου. Μὲ τὴν ἀρεθὴν αὐτὴν, ἀιθῶσθῃ ποῦ δὲν θῆ ἔπῆνε σὲν κῶμο, ἀπὸ ὄσῃ ἔπῆνε ἀνῆαν ἔπῃς θεοῦ, καί τὸν θεὸν αὐτὸν ἐκεῖ μᾶς θῆ τὸν ἀρεθῶσθῃ...

Ο κ. ΙΕΡΕΜΙΑΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

Στὸν Ἐσταυρωμένον

Κ' ἐγὼ κρωῖς Σου μαθητῆς γονατισμένος ὄσῃ Κι' ἀντίκρου Σου τὸ ἀκάνθη στέφανι μου ἀρεθῶσθῃ. Καί τὸ φῶρ ὄσῃ μέτωπο κ' αἱματομένη κλῖνω τὴν κεφαλῆ στενάζοντα καί δάφρα τὸσα χῆνω. Ποῦ ὁ Γολγοθῆς πλημύρῃσε καί θαλασοδαρμένο ἕνα βραχάκι ἀπέμεινε μ' ἐμὲ νηαγισμέν ...

Τότε τὰ χῆρια μου ἄπλωσα... μ' ἀπ' τὸ Σταυρὸ Σου ἔπῆνε τὴν Ἠλᾶδι Σ κ' εἶδ' ὄσῃ δάκρυτα καί τῆνερὸ μου πλάν! Σπέττες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ἡ ΔΙΕΘΝΗΣ

Μὲ ἀπορίαν καί μὲ κάποιον φόβον μάλιστα εἶδαμε στήν συναδέλφον «Νέον Ἔθνος» τῆς Κύπρου νά τιλοφορεῖται ἡ διεθνής ἐκθεσις τὴν ὄσῃαν διοργανῶνουν οἱ διάφοροι κ. κ. Πίγκ εἰς τὸ Ζάππειον, ὡς «Διεθνής ΒΑΣΙΛΙΚΗ ἐκθεσις Ἀθηνῶν».

Τὸ ἀρῆρον ἔχει ἀποσταλῆ ἔτοιμον ἀπ' ἐδῶ, ὡς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ στυμῶδες ὄφρος του καί ἀπὸ τὰς χονδροειδεστάτας ἀνακριβείας ποῦ περιέχει. Δὲν ἀπαιτεῖται δὲ καί πολὺς κόπος γιὰ νά νοιώσῃ κανεὶς ὅτι ἐγράφῃ ἔτσι γιὰ νάποπλάνησῃ τοῦς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ὄμογενεῖς καί νά τοῦς σύρῃ στήν ἐπιτηδεϊστάτα στήθεισῃν διεθνή παγίδα.

Εἰς τὸ ἀρῆρον αὐτὸ γίνεσθε λόγος εὐρύτατος καί περὶ τῆς Πρωγκηπίσσης Σοφίας, ὡς καί περὶ τοῦ ἀλτροῦστικωτάτου σκοποῦ τὸν διοργανῶν τῆς Ἐκθέσεως, οἱ ὄσοι τὸ προῖον τὸν εἰσπράξῃων θά τὸ διαθέσθῃ... Ὑπερ τῶν Φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων τῆς Πρωτευούσης.

Καί διὰ μὲν τὸ τελευταῖον πολὺ μεταχειρισμένο κολπο, ποῦ ἔπαυσε πειὰ νά ἔχη πέρασιν, μόνον γελῶμεν. Διὰ τὸ πρῶτον ὄμοιος, τὴν προστασίαν τῆς Α.Γ. τῆς Πρωγκηπίσσης, φρονούμεν πῶς ἔχουμε καθῆκον νάποκαλύψωμεν εἰς προσεχῆς φύλλον μερικὰ πράγματα, διὰ νάποδειχθῇ μὲ ποῖον τρόπον παρεπίσθη ἡ Πρωγκηπίσση νά χορηγήσῃ τὴν προστασίαν Τῆς, καί πόσον τῶρα εἶνε μετανοημένη.

Φρονούμεν ὅτι τὴν πράξιν μας θά τὴν ἐπιδοκιμάσθῃ ὄσῃ οἱ Ἑλληνας οἱ ὄσοι δὲν διασκειδάζου καθολοῦ νά βλέπουσθε τὸ σεπτὸν ὄνομα τῆς μελλούσης Ἀνάσσης τῶν νά περικοσμή τὰς Πρωγκηπίσσης ρεκλάμας τὸν ἀξιοτίμων κ. κ. Α. Κορδέλλα et Cie.

Ο ΧΑΛΑΣΜΕΝΟΣ ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

Ὁ καθρέπτης κάθε λαοῦ εἶνε ἡ ἱστορία του. Ὁ κάθε λαὸς ἀπὸ τὴν ἱστορίαν καί ἀπὸ τὰ βιβλία ποῦ γράφουσθε δι' αὐτὸν ἰδιόκοι του καί ξένοι συγγραφῆς, σχηματίζει τὴν ἰδέαν του διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀπαράλλακτα ὄπως ὁ κάθε ἄνθρωπος γνωρίζει τὸ ἔξωτερικὸν του ἀπὸ τὸν καθρέπτην. Καί ἀπαράλλακτα ὄπως ὁ κάθε ἄνθρωπος γνωρίζει πῶς εἶνε τὸ ἔξωτερικὸν του, χωρὶς νά ἔχη ἀνάγκην ὄσῃ τὴν ὄραν, νά κυττάζεσθε εἰς τὸν καθρέπτην διὰ νά ἰδῇ ἂν ἔχη μαύρα ἢ ξανθὰ μαλλιά, τὸ ἴδιον δὲν

αἰσθάνεσθε τὴν ἀνάγκην νά κυττάζεσθε κάθε ἡμέραν εἰς τὴν ἱστορίαν, διὰ νά ἰδῇ τὸ ἔθνικόν του Ἐγὼ. Ἐγὼ εἶνε τὴν ἰδέαν του σχηματισμένην.

Ἀλλὰ ἂν δώσθε, εἰς ἕνα ἄνθρωπον μόνον ἕνα καθρέπτην χαλασμένον, μουντζουρωμένον, βέβαια δὲν θά εἰσέρεθῃ πῶς εἶνε τὸ ἔξωτερικὸν του ἀκριβῶς καί θά νομίζει ὅτι ἔχει πρόσωπον εὐλογιασμένον, πρόσωπον πανουκλιασμένον. Τὸ ἴδιον θά συμβῆ καί διὰ κάθε λαόν, ἐάν τοῦ δώσθε ἕνα καθρέπτην χαλασμένον, μουντζουρωμένον. Ἐὰ νομίζει τὸ ἔθνικόν του Ἐγὼ εὐλογιασμένον, πανουκλιασμένον. Θά ἔχη μίαν ἰδέαν διὰ τὸν ἑαυτὸν του θεόστραβον.

Καί νά ἀπὸ ποῦ, πῶς, ὁ ἰδιόκοι μας λαὸς ἐσχημάτισε τὴν ἰδέαν του καί ἐπομένως φαντάζεσθε τί εἶνε αὐτὸς καί τί νομίζει ὅτι εἶνε αὐτὸς. Ἦ Ἑλληνικὴ ἱστορία εἰς τὸ σύνολόν τῆς εἶνε κυρίως ἔργον τὸν Ἑυρωπαϊῶν. Αὐτοὶ συνέγραψαν καί συνεδίασαν καί ἐσχολίασαν τὸς μερικὰς ἱστορίας. Ἦ σχηματίσθη οὕτω σιγὰ σιγὰ εἰς τὴν Ἑυρώπην, μίαν Ἑλληνικὴ ἱστορία—ὄγκος τεράστιος—ἀπὸ τὸν ὄσῃαν κατὰ τὸ πολὺ μέσοις ἐπήγασαν καί αἱ ἰδιόκοι μας. Ἦ ἱστορία αὐτὴ, ἡ ξένη, μὲ γλιῆς ριζωμένους καί ἀθῆτους ἰδέας, διαπλάττει τὸ πολὺ πνεῦμα τὸν Ἑυρωπαϊῶν. Ἐξ αὐτῆς ἀπορρέουσθε τὰ πολυεῖδη περὶ ἡμῶν βιβλία, ἐξ αὐτῆς τρέφεσθε ὁ ἡμερήσιος καί περιοδικὸς Ἑυρωπαϊκὸς τύπος. Ἐξ αὐτῆς εἶνε προκαταλειμένον πᾶν πνεῦμα καί πάντων τὸν ἐδῶ ἐρχόμενον πολυεῖδῃ βιβλιογράφῃων.

Ἐξ αὐτῆς ἐπηρεάζεσθε κάθε πνεῦμα καί Ἑυρωπαϊῶν καί ἰδιόκοι μας ἱστορῶν. Καί ἐκ τὸν βιβλίων, τὸν μελετῶν, τὸν ἀρῆρων, τοῦ Ἑυρωπαϊκοῦ τύπου, τὰ ὄσῃα ἀπορρέουσθε ἐξ αὐτῆς, μορῶνουν καί οἱ πᾶμπολοι ἐξ ἡμῶν τὸν Ἑλλήνων, τὰς ἰδέας τὸν περὶ Ἑλληνικῆς φυλῆς, Ἑλλάδος, Ἑλληνισμοῦ.

Αἱ τινὲς φωναί, τὰ τινὰ ἔργα τὰ πολυεῖδη τῆς ἰδέας αὐτῆς εἰς τὴν Ἑυρώπην, αἱ τινὲς φωναί καί τὰ τινὰ ἔργα τὰ πολεμοῦντα τὰς ἰδέας αὐτῆς ἐδῶ, δὲν ἔχουσθε κανενὸς εἶδους κυριαίαν σοφῆραν ἐπιρροήν οὔτε ἐπὶ τοῦ Ἑυρωπαϊκοῦ πλήθους οὔτε ἐπὶ τοῦ ἰδιόκοι μας. Αἱ στραβαί ἰδέαι, ἐρριζοῦντο εἰς τὰ πνεύματα ἐπὶ τόσον καιρὸν, ὅστε τῶρα χρειάζεσθε ἄλλος τόπος καί πολὺ περισσότερος διὰ νά ξεριζωθῶν. Διότι ὄσον δύσκολον εἶνε, νά ριζοβολήσῃ εἰς ἄνθρώπους πολλοὺς μίαν ἰδέαν, τόσον ἀπείρως δυσκολώτερον, ἀπῆ ριζοθεῖσθε καί κατακτήσθεσθε ἔδαρος νά ἀποσπασθῇ ὄσον προφανῶς στραβῆ καί ἂν εἶνε.

Αὐτὸ τὸ κομμάτι τὸ χασιτὸ ποῦ λέγει μίαν ἀπλήν ἀλήθειαν, ὅθ ἦτο καλὸν καθῆνας νά ἦθελε νά τὸ ἔχη ἐμπρός του, ὄταν πᾶνῃ νά διαβάσῃ κάθε ξένον ποῦ λέγει τὰς ἰδέας του δι' ἡμᾶς. Καί ἂν ὁ τύπος ἦθελε νά ἀντιδρῆσθε κατὰ τῆς ἀπομυρλοσύνης τὴν ὄσῃαν ἐκτείνουσθε καί αἱ ἰδέαι τὸν ξένων δι' ἡμᾶς, ἀπὸ γνωστὸν πῶς γάπτονται αἱ ἰδέαι τὸν ξένων, θά ἔπρεπε νά μὴ διδῇ οὔτε μίαν ξένην ἰδέαν, χωρὶς νά τὴν ἀκολουθῇ ἢ σχολίασθε καί ἡ ἀντιβολῆ τὸν ἀληθῶν πραγμάτων ὑπὸ τὸν ἐδῶ εἰδικῶν εἰς τὰ ἱστορικά, διὰ νά ἀρχίσῃ νά μειοῦσθε τὸ θανατικὸν αὐτὸ.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ

δὲν θά ἐκδοθῇ τὸ Πάσχα, διότι τὸ Πρωατορεῖον τὸν Ἐφημερίδων καθιέρῶσθε, καί πολὺ δικαίως, τὴν Ἀγίαν ἡμέραν ὡς ἡμέραν ἀργίας δια τοῦς κ. κ. ἔφημεριδοπῶλας καί ἐκδοτάς ἔφημερίδων.

Τὸ φύλλον λοιπὸν θά ἐκδοθῇ τὴν προσεχῆ Πέμπτην καί θά ἐξαιολουθῆσθε ἐιδικὸν τακτικῶς κατὰ Πέμπτην καί Κυριακῶν, ἀφοῦ ἡ μὴν μῆχρι τοῦδε ἀνωμαλία περὶ τὴν ἐκδοσῃ δὲν προέχρεται ἐξ αἰτίας μας.